

KURIER WILEŃSKI

DZIENNIK NIEZALEŻNY

Rok założenia 1840

nr 54 (12837)

WTOREK,

19 marca 1996 r.

cena 60 ct

Czy mogą się powtórzyć wydarzenia sprzed 65 lat

Na wszelki wypadek szczątki królewskie zabezpieczono

Na wstępie cytat z książki "Album wileńskie" Stanisława Lorentza — osoby niezwykle zasłużonej dla Wina i Wileńszczyzny, przedwojennego konserwatora zabytków sztuki i kierownika Oddziału Sztuki w Wileńskim Urzędzie Wojewódzkim. Pisze: "Wylała mianowicie Wilia, zalewając 26 kwietnia 1931 roku Plac Katedralny. Woda podchodziła pod stopnie fasady Katedry, tworząc jakby jezioro między narożnym gmachem przy ul. Mickiewicza z cukiernią Rudnickiego a kościołem. Katedra była zagrożona tym bardziej, że stan jej od dawna budził obawy...

...Teraz, wobec zalania wodą podziemi Katedry, stan był groźny, w najwyższym stopniu alarmujący. Było oczywiste, że trzeba będzie podjąć prace ratownicze na ogromną skalę i że koszty będą bardzo duże, co najmniej kilkaset tysięcy złotych..."

Trumny królewskie i litewskich dostojników kościelnych przeniesiono z podziemi do katedralnej Kaplicy Zesłańców

(Dokończenie na str. 2)

Pierwsza aukcja obrazów odbyła się w ub. niedzielę

Do zmartwień nie ma powodów

Hasłem tego przedsięwzięcia, zorganizowanego z inicjatywy p. Apolonii Skakowskiej, prezesa Centrum Kultury Polskiej na Litwie, były: Polacy plastycy — polskim dzieciom. Nie pierwsza to impreza, mająca na celu wsparcie, a właściwie dożywienie dzieci z szkół Wileńszczyzny. Poprzednie się udaly, chociaż sumy zgromadzone nie były zbyt wysokie. Liczyło

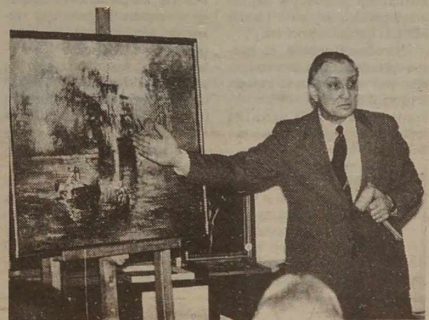
się jednak zaangażowanie, chęć niesienia pomocy potrzebującym. Zgodnie zresztą z założeniem "Pomóżmy sobie sami".

... W ub. niedzielę w gościnnym dla Polaków (i odnowionym przez polski "Budimex") Domu Nauczyciela naprzeciwko kościoła św. Katarzyny i pomnika Stanisława Moniuszki odbyła się pierwsza aukcja obrazów autorstwa artystów zrze-

szonych w "Elipsie". Swoją udział zgłosiło aż dwunastu malarzy. Każdy wystawił od dwóch do czterech obrazów. Były to głównie pejzaże, kwiaty, martwe natury.

Pod miotek poszły zaledwie cztery. Ich nabywcami zostali: dziennikarka PAP-u p. Barbara Machnicka, obywatelka R.P. p. Leonarda Orłowska, wilaninie Mirosław Bumbul i Tatiana Songala. Wymieniamy z nazwiska te osoby jako ofiarodawców na potrzeby polskich szkół. Bowiem 30 proc. od sumy każdego sprzedanego obrazu przeznaczona jest na dożywianie dzieci z Wileńszczyzny. Ponadto Ryszard Kulesza podarował szkołom trzy własne płótna.

Aukcja, niestety, nie wypadła tak, jak tego się spodziewała p. Apolonia Skakowska — główna inicjatorka jej przeprowadzenia. Do zmartwień jednak nie ma powodów. Była to tego rodzaju pierwsza impreza. Naturalnie, wnioski, z niej wysnute, przysłużą się następnym. Pierwszy i zasadniczy, najprawdopodobniej na "pierwszy ogień" należało wystawić obrazy mniejszego formatu (zresztą tak anonsowaliśmy, za co Czytelników

przepraszamy), a to znaczy — znacznie tańsze. Wiadomo przecież nie od dziś, że na imprezy o charakterze charytatywnym w większości stawiają się wilanianie, którzy sami w wielu przypadkach potrzebują wsparcia. Tzw. biznesmeni, a jak kto woli — dobrokiewicze, mimo zaproszeń i solennych obietnic, że przyjdą, że wesprą polskie szkoły etc., z reguły nie stawiają się. Mówi się — trudno. Poczekać wypadła do następnego razu.

Aukcję prowadził Wacław Baranowski — dyrektor Wileńskiej Szkoły Średniej nr 5 i Stanisław Michalkiewicz — dziennikarz audycji w języku polskim Radia Litewskiego. A Luba Nazarenko akasminie i nastrojowo, akompaniując sobie

na gitarze, śpiewała w przerwach słynne przeboje o tych oczach czarnych i takich dniach tygodnia, gdy pada deszcz.

W niedzielę akurat było słonecznie, podobnie jak na wielu obrazach, które wrocły do pracowni swych twórców. A zgromadzeni, w przeważającej większości, byli obecni na pierwszej lekcji pt. aukcja.

Halina JOTKIAŁO
NA ZDJĘCIACH: z niedzielnej aukcji w Domu Nauczyciela.

Fot. Marian Paluszkievicz

Sentencja dnia

Przyroda jest nam niezbędna jak kłanstwo.

F. Mauriac

20 — 22 MARCA 1996 R.

w Wileńskiej HALE przy ul. Zemaitės 6

POLSKA PREZENTACJA BRANŻOWA POLEXPOR — Wilno '96

Targi wielobranżowe — wystawiane będą m.in. artykuły spożywcze, odzieżowe, elektrotechniczne, chemiczne, meble oraz materiały szkolne i biurowe.

Uczestniczy 55 polskich firm.

(Zam. 350)

90-lecie ks. prałata Józefa Obrębskiego

Wspólnota z Bogiem, wspólnota z Braćmi

...czyny człowieka silnym. Pozwala mu przetrwać najtrudniejsze chwile i przezwyciężyć wszystkie przeszkody. Słowa te, zwracane ku wiernym, padały z ambon zarówno kościoła turgieleńskiego, w którym był kapłanem w latach 1932-50, jak też mejszagołskiego, gdzie to od 46 lat jest duszpasterzem tej parafii. Ksiądz prałat Józef Obrębski. Żywa legenda. Doskonale pamięta lata przedwojenne, okresy okupacji niemieckiej i sowieckiej. Dużo w swoim życiu wycierpiał, ale i wiele szczęścia zasnął poznając nowych ludzi, pomagając im. Bo moc pomóc będącym w potrzebie — to dla człowieka w polskim sercu —

Każdemu dopomógł, każdemu doradził. W tym powojennym, jakże skomplikowanym okresie, nieraz podejmował walkę o nasze trwanie, o naszą świadomość, o naszą kulturę wręczając.

... Przed moimi oczyma ożywa doroczna koleśda, do której szykowano się w każdym domu. Czekało na księdza. Szorowano ławy, podłogi, wkładano czystsze ubranie. Albowiem ksiądz dbał nie tylko o duszę parafian. Gdzie było czysto, schludnie, pochwalili, gdzie panował nieład, zaniedbanie, niezgoda — karcił. My, dzieciarnia, czekaliśmy na księdza podwójnie — mogliśmy się

I znowu cisną się wspomnienia z dorocznych czerwcowych uroczystości świętego Jana, kiedy to zbiera się dosłownie cała parafia. Każdy jest zauważony, każde dziecko pogłaskane po głowie. A płynące z ambon słowa nauki, tak głębokie i mądre, zachowuje chyba każdy na długo. Przez wszystkie bowiem lata ksiądz uczył, żeby każdy był nie tylko gospodarzem swego dobytku, ale przede wszystkim troskliwym gospodarzem swej duszy.

Czy można zapamiętać tak bardzo przejmującą lekcję historii, jaką była np. Msza święta żałobna w maju 90 roku w intencji oficerów polskich pomordowanych w Katyńcu?

Czy pisząc o Jubileuszu tego Nestora kapłanów Wileńszczyzny można pominąć występy polskich zespołów artystycznych, gdzie to zawsze wśród widzów możemy Go ujrzeć. Czy można jeszcze raz nie schylić czoła przed tym Człowiekiem, wiernym przyjacielem, propagatorem i czytelnikiem naszego pisma.

Wiele razy pisaliśmy o ks. prałacie Józefie Obrębskim, a ciągle wydaje się mało. Bo jak odzwierciedlić to rzadkie powołanie kroczące w parze z oddaniem się bez reszty innym? Czym można zmierzyć taką służbę? Bo tam, gdzie sięgnęła wola Najwyższego, ludzkich miarek nie wystarczy. Nawet jeśli się mierzy zasługi kapłana szcankiem, uznaniem, wdzięcznością wiernych.

Wiele serdecznych życzeń już otrzymał Wielebny Jubilat. Wiele jeszcze zapewne nadejdzie. Uroczystości 90-lecia rozpoczęły się hen daleko wcześniej przed dzisiejszą datą, bo w 24 godzinach jednego dnia na pewno nie zmieściłby się wszyscy, którzy pragnęliby hojnie Mu złożyć i swoją miłość zaświadczyć.

Helena GŁADKOWSKA

NA ZDJĘCIACH: fotografia z rodzinnego albumu (lata pięćdziesiąte); wśród swoich parafian; gościem Mejszagol — arcybiskup wileński Audris Juozas Bačkis; spotkanie z arcybiskupem grodzieńskim Aleksandrem Kaszkiewiczem, księżmi Adolfem Trusewiczem oraz Janem Kaszkieviczem.

Fot. Bronisława Kondratowicz

Dyrektor Szkoły Dziecięcej w Suderwie Ludwik Myrski nadesłał do redakcji w przededniu jubileuszu Wielebnego prałata zdjęcie ze swego albumu. Zostało ono wykonane 31 grudnia ubiegłego roku. Właśnie w tej małej drewnianej chatce — plebanii, którą parafianie zważyli błogosławioną.

Przy okazji pan Ludwik pisze: "W ciągu wielu lat służystem w Mejszagołskim kościele do Mszy świętej. Moimi kolegami w ministranturze byli Wacław Jasiński, Tytus Janowski, Ryszard Skarul, Eugeniusz Szatkowski, Wacław

Kombowski, Antoni Majerowicz. Po Mszy świętej zawsze zachodziłmy do plebanii, gdzie długo rozmawialiśmy na różne tematy. Ksiądz dawał nam książki do czytania. Wypożyczone od proboszcza miałem książki A.G. Michale "Państwo w okowach masonerii", "Zapiski więzienne" S. Wyszyńskiego i in. Ież to razy ksiądz dawał też po kilka rubli studentom na kupno własnie książek. Albo na drogę. Osobiście wiele też zawdzięczam prałatowi, który mi dopomógł także materialnie, kiedy mi bardzo tego potrzebowałem będąc na studiach. W tej błogosławionej chatce ukrywali się księża, zesłani, prześladowani przez reżim. Nieważne, jakiej były narodowości. Czy to Litwinka Maria Steigis, czy też grekokatolicki ks. Zenonij Bendrowicz (Ukrainiec), który po 16 latach pobytu wyjechał do Przemysla. Tu znajdowała też ciepły kąt zebrałeczka Gienia. Czy wszystkich zresztą można wymienić?..."

Fot. Ryszard Sudenis

naprawdę szczęście. Wiele można słów pięknych o tym Człowieku powiedzieć, ale czy można słowami wyrazić jego wielkość? Można jedynie schylić czoła przed mądrością i bystrością jego rozumu, przed konsekwencją jego działania i istnania na straży świętyni założonej jeszcze przez Jagiellonów.

Jego życie w Mejszagole płynęło w malutkim ciastym domku-plebanii tuż za kościołem, gdzie to przytułek znajdował każdy, kto go potrzebował. Ież wybitnych kapłanów wypędzonych z Wilna właśnie tu znajdowało schronienie, kawałek chleba, ciepłe słowo, pomoc lekarską. Stąd odeszli na zawsze. Przypominają się tu nazwiska księży prałatów Leona Zehrowskiego i Lucjana Chalceckiego, księży Stefana Gulbinowicza, Leona Ławowicza, Sylwestra Malachowskiego i in.

Ież tu parafian, wkracza do tego malutkiego oszklonego ganezłynu — jedni niosący nowinę przyjscia na światla dziecka, druzzy pragnący zawrzeć związek małżeński, a jeszcze inni z prośbą odprowadzenia w oczekaniu podróz bliskich.

popisać nie tylko nauczoną modlitwą, ale i wierszykiem, za który otrzymywało się święty obrazek oraz cukierek. Były oczywiście wiersze Mickiewicza, była cichutko śpiewana "Rota".

Z rodzinnego mocno sfaitygowanego albumu wyciągam też malutką fotografię. Została zrobiona z górą przed 40 laty. Z okazji mej pierwszej komunii. Jakież to było wydarzenie w moim życiu nie tylko ze względu na tę uroczystość. Albowiem lekcje katechizacji zostały w mojej pamięci na zawsze. Sądzę zresztą, że nie tylko w mojej. My dzieci z Antonaję, Jawniun, Miedziuk, Borskun oraz innych w parafii leżących uczyliśmy się tu nie tylko ABC religii, ale miłości do swej ziemi, swego domu. Ale była nie tylko religia, lecz i zabawy, i przyjaźń z księdzem na całe życie.

Dlatego też kiedy jest mi szczególnie ciężko, rwie się me serce do tego kościoła, a i kiedy radość przechodzi — również. Jestem przekonana, że podobne uczucie przeżywają wszyscy parafianie Mejszagolę. Czy nie ma w tym wiele zasługi księdza prałata?

